

Németh Péter

Golgotavirág

Fehéren izzó tövis az agyban
Mahler-szimfóniák visszhangzanak.

Az oszlopokat vállammal súrolva
tántorgok az árkádok alatt, áthatolha-
tatlan csendfalak mellett, az elcsavaro-
dott térben.

Hullámozó-szürke foltok
a márványpadlón, okkersárga fénytó-
csák, szirénavörös sávok az apszisban.

Jól öltözött sekrestyésnénik, hajszott
árnyalakok raja kavarja fel az avart
épületkulisszák között.

Nincs arcuk, nincs nemük,
Kásások, hidegek, csontfehérek
Nem tudok tovább feltételes módban
élni, arcom és nevem naponta változik,
szándék és tett egymás körül cirkulál,

minden bemozdul, semmi se konkrét,
csak Te, Uram Istenem.

spes nostra salve

(fohász a Nyulak szigetén)

nézd ezt az árva nemzetet,
szerelmes Jézusom,
fölötte véres kard lebeg,
gyűlölség, borzalom,
nézd ezt a kislányt, akit én
nézek a Nyulak szigetén,
a templomkarzaton.

hallottad édes énekét,
érzed, hogy szíve fáj
neki, a népe ez, a nép
hazája ez a táj,
fölötte véres kard lebeg,
forrjanak már be a sebek,
szűnjék meg a viszály,

mely tombolt itt és ordít ott,
szüntesd meg a vihart,
békéd varázslatos titok,
pihenjen meg a kard.
jöjjenek ékes angyalok,
ó, Isten áldd meg Margitot,
és áldd meg a magyart!